

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobci: I. N. T. B., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X),
II. nezletilá P. V. B., narozená X, státní příslušnost X,
toho času oba bytem X,
zastoupeni: Mgr. Petr Václavek, advokát, se sídlem Opletalova
1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 000070664, se sídlem
Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě ze dne 25.8.2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.7.2022 č.j. CPR-18016-5/ČJ-2022-930310-V240,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 25.8.2022 soudu doručenou prostřednictvím datové schránky dne 29.8.2022 se žalobci domáhali přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 26.7.2022 č.j. CPR-18016-5/ČJ-2022-930310-V240, jehož kopie byla připojena a jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce I. a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského

ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **PČR** či **správní orgán I. stupně**), ze dne 29.4.2022 č.j. KRPK-61112-69/ČJ-2021-190022, kterým byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie (dále jen **EU**) podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**).

2. V žalobě podané oběma žalobci nejprve uvedl žalobce I., že zásadním způsobem nesouhlasí s argumentací žalovaného, jíž odůvodňuje zamítnutí odvolání a potvrzení napadeného rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena povinnost opustit území. Je totiž toho názoru, že žalovaný naprosto nesprávným a konkrétní situaci žalobce I. nepřiléhavým způsobem aplikoval zákonná ustanovení a dopustil se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem a zatížil tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.

Žalobce I. dále uvedl, že řízení o povinnosti opustit území sice nahrazuje řízení o správním vyhoštění v případech, kdy by mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života účastníka řízení, avšak tímto není nijak dotčena povinnost správního orgánu zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí, tedy i rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Pro úplnost žalobce I. uvedl, že výčet uvedený v § 174a zákona o pobytu cizinců je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“. Uvedené ustanovení zákona nabízí onen minimální výčet okruhů, jimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat. V této souvislosti nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře nebo se s nimi nevypořádá vůbec. Správní orgán má povinnost přiměřenost dopadů zkoumat z úřední povinnosti. Pokud meritorní rozhodnutí žalované tedy neobsahuje řádnou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, tak jak to požaduje § 174a zákona o pobytu cizinců (jak je tomu v tomto případě), jedná se o porušení nejen tohoto ustanovení zákona, ale také § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), jelikož nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se žalovaný pokusil zjistit skutečný stav věci, mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců. Rovněž žalovaný tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádal, jednal také v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

Nad rámec výše uvedeného pak žalobce I. doplnil, že vedle výše zmiňovaného ust. § 174a zákona o pobytu cizinců musí správní orgán rozhodovat v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami (§ 2 odst. 1 správního řádu). Ochrana před neoprávněným zásahem do soukromého a rodinného života je zakotvena též v ústavním pořádku České republiky (dále jen **ČR**), konkrétně § 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V mezinárodních závazcích ČR lze pak poukázat na čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který stanovuje, že do práva na respektování rodinného a soukromého života lze zasáhnout pouze, pokud to je „v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“ Z jazykového výkladu lze pak dovodit, že právě spojka „a“ předpokládá kumulativní spojení těchto podmínek. K tomuto se ve své judikatuře (např. Rozsudek č.j. 5 As 102/2013 ze dne 28.2.2014) vyjádřil Nejvyšší správní soud (dále jen **NSS**), kdy stanovil, že je nutné „přihlédnout k tomu, že protiprávní jednání stěžovatele na

území České republiky souviselo výhradně s jeho nelegálním pobytem, nepředstavuje tedy samo o sobě nebezpečí pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost.“ Toto rozhodnutí lze dle žalobce I. bez dalšího vztáhnout k jeho případu. Rozhodnutí žalovaného je tedy dle názoru žalobce I. v rozporu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s § 2 odst. 1 správního řádu, resp. s čl. 10 Ústavy ČR, neboť, jak bylo uvedeno výše, správní orgán žádným způsobem nepodložil své závěry o tom, že se nebude jednat o nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života, resp. že se jedná a postup nezbytný v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných tak, jak požaduje čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Žalovaný se nedostatečně vypořádal s nedostatečným zhodnocením nepřiměřenosti z důvodu neprovedení šetření OSPOD u nezletilých dětí, ze kterého by bylo teprve možné určit, jaký dopad by to mělo do jejich života a zdali je vůbec možné je od otce odloučit. Žalobce I. žije na území ČR od roku 1999, je integrován do české společnosti a plně přivykl místnímu způsobu života, na území ČR pobývá se svou družkou, která má trvalý pobyt a s dvěma nezletilými dcerami, které mají trvalý pobyt a jsou na něm citově závislé. Žalobce I. je hlavou rodiny, kdy jeho odloučení od družky a dětí by mělo fatální dopad do psychického vývoje jeho nezletilých dětí. Dcery z obavy o ztrátu otce musí chodit k psychiatrovi, neboť mají psychické problémy a odloučení od jejich otce by mělo negativní dopad do jejich psychického života. Závěrem žalobci navrhli, aby soud napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

3. Žaloba žalobců také obsahovala žádost o přiznání odkladného účinku žalobě a tento návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 29.9.2022, č.j. 16 A 22/2022-36.
4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 26.7.2022 č.j. CPR-18016-5/ČJ-2022-930310-V240** bylo zamítnuto odvolání žalobce I. a potvrzeno rozhodnutí PČR ze dne 29.4.2022 č.j. KRPK-61112-69/ČJ-2021-190022, kterým mu byla pouze žalobci I. uložena povinnost opustit území členských států EU podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že ze spisového materiálu bylo zjištěno, že správní orgán I. stupně rozhodl tak, že žalobci I. se podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ukládá povinnost opustit území členských států EU. Současně se podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalobci I. stanovuje doba k vycestování z území členských států EU ve lhůtě 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; to převzal prostřednictvím jeho právního zástupce dne 2.5.2022 a ostatní účastníci řízení ho převzali dne 30.4.2022. Důvodem pro vydání rozhodnutí byla skutečnost, že žalobce I. pobýval na území ČR dne 2.8.2021 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem EU, a důsledek rozhodnutí o správním vyhoštění by byl nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.

Proti rozhodnutí podal žalobce I. v zákonné lhůtě dne 13.5.2022 blanketní odvolání a dne 9.7.2022 jeho doplnění. Žalobce I. namítal porušení ust. § 3 správního řádu a § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť správní orgán nedostatečně zkoumal přiměřenost rozhodnutí správního orgánu I. stupně s ohledem na to, že pečuje o dvě nezletilé dcery, kdy obě mají psychické problémy, především ta mladší, tak bylo zapotřebí vyhovět jeho žádosti o

zpracování stanoviska OSPOD na možnost odloučení otce od rodiny. Rozhodnutím dojde k rozdělení rodiny, čímž dojde k porušení čl. 2 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Bylo by taktéž v rozporu s čl. 8 Úmluvy, kterou je ČR vázána, kdyby správní orgán nutil otce rodiny, který zde má veškeré zázemí, aby odcestoval do domovského státu. Dále žalobce I. namítal, že zmiňovaná možnost získání pobytového oprávnění z domovského státu je nemožná, neboť má stále záznam v rejstříku trestů. Správní orgán I. stupně tedy nedostatečně zkoumal dopad rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, kdy v tomto ohledu odkazuje na rozsudky NSS, ze kterých také cituje. Správní orgán I. stupně byl povinen zkoumat přiměřenost i vůči všem jeho rodinným příslušníkům, především k nezletilým dcerám.

Žalovaný uvedl, že jako odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí a průběh správního řízení vedeného správním orgánem I. stupně, přičemž vycházel zejména z následujících podkladů: napadené rozhodnutí ve věci uložené povinnosti opustit území členských států EU, vydané pod č. j. KRPK-61112-69/ČJ-2021-190022, ze dne 29.4.2022 odvolání žalobce I. proti uvedenému rozhodnutí podané prostřednictvím právního zástupce dne 13.5.2022 a jeho doplnění podané dne 9.7.2022, oznámení o zahájení správního řízení ze dne 2.8.2021, protokoly, jež jsou součástí spisového materiálu, kompletní spisový materiál vedený pod č.j. KRPK-61112/ČJ-2021-190022 a výsledky lustrace v informačních systémech Policie ČR. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady. Vytýkané protiprávní jednání žalobce I. bylo vymezeno zákonným způsobem, přičemž bylo správně definováno jako neoprávněný pobyt na území ČR naplňující podmínky pro vydání rozhodnutí dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Doba k opuštění území ČR byla stanovena v maximální délce. Žalovaný proto (v návaznosti na výše uvedené) shrnul, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

K odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že na základě posouzení podkladového materiálu a rozhodnutí správního orgánu I. stupně došel k závěru, že správní orgán I. stupně ve smyslu § 2 správního řádu, postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a dle § 3 správního řádu zjistil dostatečně skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný tak po posouzení napadeného rozhodnutí nedospěl k závěru, že by rozhodnutí trpělo vadou, že by se jednalo o nepřezkoumatelné a nezákonné rozhodnutí. Správní orgán I. stupně dostatečným způsobem zkoumal a své závěry popsal v jeho rozhodnutí a právě na základě posouzení všech kritérií uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců jako celku a v souladu s vysloveným názorem odvolacího orgánu v rozhodnutí č.j. CPR-33900-4/ČJ-2021-930310-V240 ze dne 14.2.2022 dospěl k názoru, že k ukončení neoprávněného pobytu na území ČR plně postačí stanovení povinnosti opustit území členských států EU, které není spojeno s budoucím zákazem pobytu na území členských států EU a vedené řízení o správním vyhoštění bylo překvalifikováno na řízení o povinnosti opustit území členských států EU, přičemž na tento druh řízení poukazoval i sám žalobce I., když brojil proti správnímu vyhoštění. V této souvislosti žalovaný uvedl, že posouzení přiměřeného dopadu do rodinného a soukromého života cizince rozhodnutím o povinnosti opustit území členských států EU vyplývá ze Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, a to zejména z čl. 5, ve kterém je uvedeno, že členské státy při provádění této směrnice náležitě zohlední nejvlastnější zájem dítěte, rodinný život a zdravotní stav dotčeného státního příslušníka

třetí země a dodržují zásadu nenavracení. Zmíněná kritéria odpovídají těm, která jsou zmíněna ve výčtu uvedeném v ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je patrné, že správní orgán I. stupně se zabýval přiměřeností tohoto rozhodnutí na str. 6 - 8. Předně je třeba uvést, že již jen to, že bylo upuštěno od vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, ale po vyhodnocení zjištěných okolností daného případu přistoupeno k vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU (§ 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců) v sobě obsahuje prvotní úvahu stran přiměřenosti dopadů výsledného rozhodnutí. Rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajícího na území ČR, který není ani držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem EU. Vzhledem k tomu, že s tímto typem rozhodnutí není spojen zákaz opětovného vstupu na území členských států EU po určitou dobu, budou jeho dopady do soukromého a rodinného života cizince již z podstaty méně intenzivní než v případě správního vyhoštění. S ohledem na formu přijatého opatření může být nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života v důsledku takového rozhodnutí zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR, což v daném případě zjištěno nebylo. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce I. je dospělou, svéprávnou osobou, je zdravý, netrpí žádnou nemocí. Na území ČR žije od roku 1999 a od roku 2006 měl povolen trvalý pobyt. Tento mu byl v roce 2019 zrušen z důvodu ztráty trestní zachovalosti, neboť byl odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody za drogovou kriminalitu. K rodinným vazbám bylo zjištěno, že na území ČR má družku, se kterou má dvě nezletilé dcery, všichni jsou st. přísl. Vietnamu, se kterými v současné době žije ve společné domácnosti. K tomuto žalovaný uvedl, že dcery žalobce I. jsou již ve věku, kdy není již nezbytná péče po dobu 24 hod. Starší z dcer je již více méně soběstačná, což vyplývá z její výpovědi. O mladší z dcer se převážně stará její chůva, která o ni pečovala i v období, kdy byl žalobce I. ve výkonu trestu. Je tedy patrné, že matka se dokázala o své dcery postarat i v době, kdy byla na jejich výchovu sama, což může tedy činit i nadále, a to přinejmenším po dobu než bude žalobce oprávněn na základě víza nebo povolení k pobytu vstoupit na území ČR. Žalobce byl ve výkonu trestu skoro 5 let, kdy po tuto dobu byli rodinní příslušníci od sebe odloučení, družka žalobce byla na výchovu jejich dcer zcela odkázána na svou vlastní osobu. Tuto situaci zvládla i za pomoci najaté chůvy, která jí pomáhala se zaopatřením jejich dcer v čase, kdy musela být v práci. O nejmladší dceru se i nadále stará převážně chůva, a to i v době, kdy již je žalobce na svobodě a vrátil se ke své rodině. Jeho několikaleté odloučení tedy nemělo žádný dopad do rodinného a soukromého života žalobce. Navíc družka žalobce je v současné době na finanční zajištění rodiny sama, neboť vzhledem k tomu, že žalobce není držitelem oprávnění k pobytu na území ČR, není oprávněn vykonávat jakoukoli výdělečnou činnost a nemůže se tedy podílet na finančním zabezpečení rodiny. Z tohoto je tedy patrné, že přítomnost žalobce zde není proto naprosto nezbytná ve smyslu rozsudku ze dne 24.12.2018, č.j. 1 Azs 296/2018 - 35. V tomto rozsudku dospěl NSS k názoru, že: „*Nezletilé děti stěžovatele mohou po nezbytnou dobu, kdy bude stěžovatel muset vycestovat za účelem vyřízení potřebného bytového oprávnění v zemi původu, setrvat na území ČR se svou matkou. Vzhledem k částečné konsolidaci situace na zastupitelském úřadě v Hanoji spojenou s nefunkčností tzv. Visapointů by nemělo jít o nějak dlouhodobé odloučení rodiny, ale pouze o její dočasné rozdělení z důvodu legalizace pobytu jednoho z jejích členů. Bude tak do určité míry záviset na aktivitě stěžovatele, kdy se mu podaří svou situaci vyřešit.*“ Co se týká namítaných psychických problémů dcer,

žalovaný uvedl, že každé nucené odloučení rodiče od dětí jistě negativně dopadá na psychiku, zejména pak dětí. Toto vyvolal ale žalobce svým nezodpovědným jednáním, kdy své dcery vystavil tomuto tlaku. Pokud chtěl zajistit bezstarostný vývoj jeho dcer, neměl se k páčání závažné trestné činnosti, mezi kterou bezesporu drogová kriminalita patří a v jejím důsledku byl nejen pravomocně odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody, ale přišel i o pobytové oprávnění. Žalobce se o možnost pobývat na území ČR připravil vlastním jednáním, kdy upřednostnil páčání trestné činnosti nad rodinnými zájmy. Musel tak předpokládat možné následky svého jednání, a to mimo jiné ztrátu pobytového oprávnění na území ČR a s tím související odloučení od rodinných příslušníků z důvodu vycestování, popřípadě nutnost svůj život po určitou dobu realizovat mimo území ČR, kdy tímto budou dotčeny zejména jeho dcery. Žalobce sice nebude moci být se svými dcerami v osobním kontaktu, ale nic mu nebrání, aby byl s nimi co nejvíce v kontaktu prostřednictvím telefonu, sociálních sítí apod. a byl i tak svým dcerám „nablízku“ a oporou. Je tedy zejména na žalobci a jeho družce, aby pomohli dcerám překonat toto odloučení, za které je zodpovědný pouze a jen žalobce, který se i na dálku může podílet nejen na výchově, ale i na výživě svých dětí, kdy jim může peníze zasílat v rámci bankovního převodu. V současné chvíli pracovat nemůže a nemůže si tedy plnit ani vyživovací povinnost, což jak bylo již výše uvedeno, zde činit nemůže. Na území ČR nevlastní žádný majetek a nebyl zjištěny ani žádné zásadní kulturní, sociální nebo společenské vazby. V jeho domovském státě má svoji matku, bratra. Matka tam žije v domě po jejích rodičích. V jeho domovském státě žijí i rodiče jeho družky. Žalobce stále ovládá svůj rodný jazyk, ve Vietnamu žil i převážnou část svého života. Vazby na jeho domovský stát neztratil a v případě jeho návratu tam, může požádat o pomoc svou matku příp. rodinu své družky. Žalovaný nikterak nezpochybňuje soukromé a rodinné vazby žalobce, avšak je toho názoru, že napadeným rozhodnutím nebude nepřiměřeně zasaženo do jejich soukromého a rodinného života.

Právo na respektování soukromého a rodinného života cizince deklaruje Úmluva, avšak současně připouští zásah do tohoto práva, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblastech zájmu chráněných státem. Žalovaný zastává názor, že správní vyhoštění (uložení povinnosti vycestovat) představuje vždy určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, a proto je třeba v každém individuálním případě posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění (vycestování) cizince a zájmem nad ochranou soukromého a rodinného života cizince. Právo pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv. Projevem suverenity každého státu je rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na svém území. Cizinci, kteří porušují právní normy hostitelského státu, nemohou požívat výhod povolení pobytu. Napadeným rozhodnutím nedojde k nevratnému zpřetrhání rodinných vazeb, jelikož jím do budoucna není zamezeno vstupu na území ČR. Jak dlouhé bude jejich odloučení, bude záviset pouze na aktivitě žalobce a na tom, jaké kroky bude činit k tomu, aby opětovně získal pobytové oprávnění a mohl být opět se svojí rodinou.

Rozhodnutím o povinnosti opustit území členských států EU je vyjádřen zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území těchto států nezdržoval neoprávněně. Jedná se o preventivní opatření, které na rozdíl od uložení správního vyhoštění nepředstavuje přitěžující okolnost pro následné získání povolení k pobytu jak na území ČR, tak i členských státech EU a není spojeno se zákazem pobytu. Žalovaný uvedl, že protiprávní jednání žalobce bylo prokazatelně zjištěno, byly posouzeny všechny okolnosti tohoto konkrétního případu, které vedly k tomu, že účastníkům řízení nebylo uloženo správní

vyhoštění. Daná situace však nemůže zůstat bez uložení opatření, kterým je ta nejmírnější možná forma, a to stanovení povinnosti opustit území členských států EU, když žalobce nedisponuje žádným pobytovým oprávněním. Nic tedy nebrání žalobci v tom, aby poté, co si vyřídí příslušné dokumenty k pobytu, se vrátil a opět zde pobýval v souladu se zákonem.

Žalovaný shrnul, že i v případě vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU toto představuje určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, a proto je třeba v každém individuálním případě posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění (ukončení pobytu) cizince a zájmem nad ochranou soukromého a rodinného života. V případě žalobce má žalovaný za to, že vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem převyšuje zájem státu na dodržování a ochranou svých právních předpisů, před ochranou nad soukromým nebo rodinným životem žalobce, kdy s odkazem na § 174a zákona o pobytu cizinců není vydání napadeného rozhodnutí, nepřiměřené. Žalovaný uzavřel, že ačkoli k určitému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dojde, nelze vzhledem k výše uvedenému považovat tento zásah za nepřiměřený. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak není v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 2 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a soudní judikaturou.

Co se týká námitky, že mělo být vyhověno jeho žádosti o vypracování stanoviska OSPOD, žalovaný uvedl, že v tomto směru je spisový materiál podložen dostatečnými podklady a nebyl důvod, aby bylo přistoupeno k iniciaci návrhu na zpracování stanoviska OSPOD, kdy správní orgán I. stupně v odůvodnění uvedl důvody, proč k tomuto návrhu nepřistoupil a žalovaný se s tímto ztotožnil. Správní orgán I. stupně se v rámci vedeného řízení zabýval otázkou posouzení přiměřenosti, kdy za tímto účelem přistoupil k výslechu všech účastníků řízení, a to i nezletilých dcer. Právě z důvodu možného nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života bylo původně vedené řízení o správním vyhoštění překvalifikováno a nadále bylo vedeno jako řízení o povinnosti opustit území členských států EU. Bylo zvoleno nejmírnější možné opatření, které v případě neoprávněného pobytu cizince může být přijato, což je i případ žalobce I. Správním orgánem I. stupně nebyly nikterak zpochybněny jeho rodinné vazby zde a ani žalovaný se nedomnívá, že by stanovisko OSPOD přineslo nové skutečnosti, které nejsou známy.

K námitce, že získání pobytového oprávnění je nemožné z domovského státu, neboť má stále záznam v rejstříku trestů, žalovaný uvedl, že nelze předjímat, jak dopadne žádost o udělení povolení k pobytu na území ČR, když tato žádost z jeho strany nebyla doposud ani podána. Předmětem tohoto řízení je uložení povinnosti opustit území členských států EU, které nezakládá žalobci žádné negativní důsledky do budoucna, a je tedy jen na něm o jaké pobytové oprávnění si zažádá a jak tuto žádost podloží. Je třeba pouze zopakovat, že žalobce se do této situace dostal pouze vlastním přičiněním, kdy na území ČR páchal závažnou trestnou činnost a v jejím důsledku byl pravomocně odsouzen a má tedy záznam v rejstříku trestů. Pokud tedy upřednostnil páčání trestné činnosti nad rodinnými zájmy, nemůže se nyní domáhat ochrany své osoby, před možnými následky, které mu jeho protiprávní jednání může v budoucnu přinést.

Žalovaný uvedl, že v rámci vedeného řízení nebylo zjištěno žádné pochybení, které by způsobovalo nezákonnost řízení či samotného rozhodnutí a nebylo jednáno v rozporu s ustálenou judikaturou ČR. Protiprávní jednání žalobce bylo prokázáno bez důvodných pochybností, přičemž realizované dokazování vedlo ke zjištění stavu věci požadovaného ustanovením § 3 správního řádu. Lze tedy se správním orgánem I. stupně souhlasit, že za

daného stavu došlo k naplnění předpokladů pro vydání rozhodnutí dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť učiněná zjištění odůvodňují závěr, že žalobce pobýval na území ČR dne 2.8.2021 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Správní orgán I. stupně současně v předmětném správním řízení postupoval v souladu s právními předpisy, a spisový materiál obsahuje dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí.

I z hlediska správnosti lze napadené rozhodnutí označit za správní opatření odpovídající zjištěnému porušení zákona, okolnostem daného případu, za opatření postačující k nápravě vzniklého protiprávního stavu, i za opatření odpovídající zájmu sledovanému zákonem o pobytu cizinců. Současně se přijaté opatření nevymyká způsobu, jakým je rozhodováno v obdobných případech, a rozhodnutí tedy plně koresponduje i s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu. Správní orgán I. stupně se také dostatečným způsobem vypořádal s posouzením přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí, které žalovaný doplnil o své úvahy, které však nemají vliv na nezákonnost nebo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný závěrem shrnul, že se závěry správního orgánu I. stupně, které byly v napadeném rozhodnutí prezentovány, se plně ztotožňuje, a napadené rozhodnutí na základě výše uvedeného hodnotí jako vydané zcela v souladu s právními předpisy. Z těchto důvodů není proto možné vyhovět návrhu žalobce na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 12.9.2022** nejprve uvedl, že souhlasí s tím, aby bylo ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání a následně plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V rámci předmětného řízení o povinnosti opustit území členských států EU byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že se v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal také s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU do soukromého a rodinného života žalobce dle § 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 5 Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních občanů třetích zemí. Dále žalovaný uvedl, že v tomto případě zcela jasně naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU dle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. K aktuálně uplatněným žalobním námitkám odkázal nejen na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale také na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, neboť má za to, že v rámci vedeného správního řízení se zcela dostačujícím způsobem vypořádal se vším, co v řízení vyšlo najevo i s tím, co uvedl žalobce. Závěrem žalovaný uvedl, že je přesvědčen, že v odvolacím řízení postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu a ze své strany neshledal žádné porušení zákonných ustanovení, a proto navrhl zamítnutí žaloby.
6. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 26.7.2022 i ve vyjádření žalovaného ze dne 12.9.2022 odpovídají obsahu spisu. Podle doručenky z datové schránky bylo napadené rozhodnutí ze dne 26.7.2022 zástupci žalobce doručeno dne 27.7.2022 a nezletilé žalobkyni bylo napadené rozhodnutí ze dne 26.7.2022 doručeno dne 15.8.2022.

7. **Podáním ze dne 7.10.2022** zástupce žalobců trval na nařízení jednání a poté **dne 20.10.2022** žalobci setrvali na své žalobě a znovu zdůraznili, že vzhledem k rodinné situaci žalobců a zdravotnímu stavu nezl. žalobkyně P. V. B., není povinnost opustit území přiměřená a závažným způsobem zasahuje do práva žalobců na ochranu soukromého a rodinného života. Nezl. žalobkyně je dítětem, které si prochází nelehkým obdobím a potřebuje oporu a pomoc své rodiny. Ve věci tak existuje silný zájem na tom, aby tato rodina byla kompletní. Současně žalobci předložili aktuální zprávu o zdravotním stavu nezl. žalobkyně.
8. **V podání ze dne 7.11.2022** žalovaný uvedl, že trvá na svém vyjádření ze dne 12.9.2022 a opět plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci. I přes doplnění o lékařskou zprávu ze dne 9.9.2022 neshledal žalovaný, že by napadené rozhodnutí bylo nepřiměřené do soukromého a rodinného života žalobce I. Žalovaný k tomuto dodal, že v případě žalobce I. bylo přistoupeno k vydání nejmírnějšího opatření, tj. povinnosti opustit území členských států EU, což pro něj nemá žádné negativní dopady do budoucna. Poté, co si vyřídí příslušná pobytová oprávnění, mu nic nebrání v tom, aby se na území ČR vrátil a opět zde vedl rodinný život. To, že za současného stavu je nucen vycestovat z území členských států EU, je způsobeno pouze vinou žalobce, když v důsledku páčání závažné trestné činnosti přišel o pobytové oprávnění a tím i o možnost společně pobývat zde se svou rodinou a podílet se na výchově nezletilé dcery. Žalobce I. tak činil pouze pro svůj finanční prospěch, kdy tuto trestnou činnost upřednostnil před nejen svým soukromým a rodinným životem, ale i před oprávněnými zájmy své nezletilé dcery. Tímto svým jednáním tak vystavil svou rodinu, tedy nezletilou dceru, situaci, kdy pro pozbytí oprávnění k pobytu musí vycestovat a po dobu jeho nepřítomnosti se o nezletilou bude muset postarat její matka, tak jak tomu byla nucena činit i v době, kdy žalobce byl ve výkonu trestu. Závěrem žalovaný vyjádřil přesvědčení, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, a proto trval na zamítnutí žaloby.
9. **Podáním ze dne 27.2.2023** se žalovaný omluvil z jednání, jelikož ve stanovený den není možné zajistit účast příslušného pracovníka a současně plně odkázal na písemná stanoviska ze dne 12.9.2022 a 7.11.2022.
10. **Ústního jednání konaného dne 23.3.2023** se zúčastnil pouze zástupce žalobce, který odkázal na podanou žalobu s tím, že na žalobě je trváno a dále zdůraznil specifika této věci shodně s obsahem rozsáhlé žaloby. Rovněž zdůraznil, že je sice pravdou, že správní orgán při svém rozhodování využil nejmírnějšího možného opatření, ale žalobce má dvě nezletilé děti, obě dvě už dost trpěly za svého otce a z recentní judikatury, např. z rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 15.6.2022 č.j. 20 A 86/2021 jasně vyplývá, že rozhodnutí o povinnosti opustit území může být rozhodnutím nepřiměřeným, jako takové pak nemůže být vydáno. Žalovaný ale v případě žalobce opomenul jeden zásadní fakt, a to, že žalobce má záznam v rejstříku trestů, bude ho tam mít ještě nějakou dobu. Na zastupitelském úřadě ve Vietnamu může požádat o dlouhodobé vízum za účelem rodinným, popřípadě o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny v ČR, nicméně obě varianty nevedou nikam, neboť záznam v rejstříku trestů a absence trestní zachovalosti je zamítacím důvodem. Tato skutečnost kompletně mění perspektivu a ze strany žalovaného tento zásadní argument nebyl nikterak zohledněn, proto měl žalovaný posoudit přiměřenost mnohem detailnějším způsobem. Závěrem zástupce žalobců navrhl, aby soud napadené

rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání, protože to je de facto rozhodnutí o správním vyhoštění, je to naprosto špatně posouzeno ze strany žalovaného i prvostupňového správního orgánu; současně byla požadována náhrada nákladů řízení. Žalovaný svoji nepřítomnost u ústního jednání písemně omluvil dne 27.2.2023.

11. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Ve věcech rozhodnutí o povinnosti opustit území rozhoduje specializovaný samosoudce (**§ 31 odst. 2 s.ř.s.**).
12. Podanou žalobou se žalobci domáhali z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 26.7.2022, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
13. Dle **§ 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců** „Rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.“
14. Podle **§ 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců** „Policie v rozhodnutí podle odstavců 1 a 2 stanoví dobu k vycestování z území nebo z území členských států Evropské unie, a to v rozmezí 7 až 60 dní. Pokud by měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud je v průběhu doby k vycestování cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodu uvedených v § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.“
15. Dle **§ 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců** „Cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem pokud tento zákona nestanoví jinak.“
16. Podle **§ 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců** „Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí“.

17. Soud nejprve uvádí, že v daném případě není pochyb o tom, že žalobce I. není oprávněn pobývat na území ČR a dle správních orgánů nebyly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění. Posuzovanou otázkou je, zda se správní orgány dostatečně vypořádaly s tím, zda bude či nebude žalobcům uvedeným rozhodnutím nepřiměřeným způsobem zasaženo do soukromého nebo rodinného života a zda dané rozhodnutí je přiměřené.
18. V této situaci lze konstatovat, že zákonodárce stanovil dva režimy, které lze mimo jiné odlišit svou přísností kladenou na cizince. Zatímco v rámci rozhodnutí o správním vyhoštění je obligatorně stanovena doba, po kterou cizinec nemůže vstoupit na území členských států EU, u uložení povinnosti opustit území tento zákaz stanoven není. Cizinec může nadále využívat dalších možností, díky nimž by mohl získat možnost oprávněného pobytu na území ČR. Správní vyhoštění tak zpravidla znamená přísnější postup a nepříznivější následky pro cizince, než je tomu u rozhodnutí o povinnosti opustit území, které bylo žalobci I. uloženo.
19. Soud konstatuje, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je ve své podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince, který neoprávněně pobývá na území ČR, neboť s tímto typem rozhodnutí není spojen zákaz opětovného vstupu na území po určitou dobu, čili dopady do soukromého a rodinného života již ze své podstaty budou tedy méně intenzivní, než kdyby se jednalo o správní vyhoštění (srov. rozsudek NSS ze dne 19.12.2018, č.j. 8 Azs 290/2018-27).
20. Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců nelze vydat, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. K tomuto závěru dospěl NSS v rozsudku ze dne 28.3.2017 č.j. 7 Azs 24/2017-29, v němž konstatoval, že „i v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců je třeba posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí podle § 174a téhož zákona. Daná sféra je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavracení“. NSS však ve svém rozhodnutí ze dne 16.5.2017 č.j. 6 Azs 11/2017-27 uvádí, že „práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s

opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou 6 Azs 11/2017 veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).“

21. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že se oba správní orgány vypořádaly s posuzováním zásahu do rodinného nebo soukromého života žalobce i přiměřenosti rozhodnutí dostatečně, proto jejich rozhodnutí nelze označit za nepřezkoumatelná. Správní orgány vzaly do úvahy délku pobytu žalobce I. na území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry na území ČR, dále společenskou a kulturní integraci v ČR a intenzitu vazeb v zemi původu. Žalobce I. je v produktivním věku, není nezletilou, mladistvou nebo nezaopatřenou osobou, ani osobou v důchodovém věku, která potřebuje stálou péči, tzn., dokáže se sama o sebe postarat. S ohledem na to, že má žalobce I. na území družku a nezletilé dcery, správní orgány opustily od správního vyhoštění, které by bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené, proto správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU. Zdejší soud toto hodnocení správních orgánů považuje za zcela dostačující k vypořádání se jak s otázkou přiměřenosti rozhodnutí, tak ve vztahu k dopadu do soukromého a rodinného života žalobce.
22. K tomuto soud musí poukázat také na rozsudek NSS ze dne 30.4.2020, č.j. 9 Azs 54/2020 – 32, který uvedl, že *„Je pravdou, že v nedávném rozsudku ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 301/2019 - 40, č. 3990/2020 Sb. NSS, dospěl NSS k závěru, že „[p]ovinnost opustit území České republiky [§ 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky] uložená cizinci, který je rodičem nezletilého občana České republiky, o kterého výlučně pečuje, je v rozporu s čl. 14 odst. 4 větou druhou Listiny základních práv a svobod, podle níž občan nemůže být nucen k opuštění své vlasti.“ V projednávané věci však stěžovatel není jedinou osobou pečující o jeho nezletilou dceru narozenou v roce X a nevlastní dceru narozenou v roce X, neboť o ně pečuje se svou manželkou. Obě mohou proto zůstat na území České republiky se svou matkou. Stěžovatelova přítomnost zde není proto naprosto nezbytná ve smyslu rozsudku č. j. 1 Azs 296/2018 - 35. Žalovaná při poměřování přiměřenosti přihlédla k rodinné situaci stěžovatele, zároveň však musela zohlednit další okolnosti, zejména zájem státu na tom, aby zde pobývaly pouze osoby s platným povolením k pobytu či jiným titulem umožňujícím pobyt na území České republiky.“* V případě žalobců se zde jedná o velmi obdobný případ, když obě dcery žalobce I. mají na území ČR také svoji matku, se kterou žijí ve společné domácnosti. Během žalobcova výkonu trestu, který trval skoro 5 let, došlo již k odloučení od jeho rodinných příslušníků, kdy matka jejich dcery vychovávala sama za pomoci chůvy. Soud má tedy za to, že obě dcery mohou na území ČR nadále zůstat bez větší životní změny.
23. Soud vzal v potaz také lékařskou zprávu ze dne 9.9.2022 od MUDr. R. M. z Psychiatrické ordinace týkající se psychického stavu nezl. žalobkyně. Z této lékařské zprávy soudu vyplývá, že dle MUDr. R. M. psychické problémy nezl. žalobkyně P. V. B. pravděpodobně souvisí s úmrtím pěstounky. V lékařské zprávě není žádná informace o tom, že by její stav měl nějakou souvislost s nepřítomností žalobce I.
24. Současně soud poukazuje na to, že k aplikovatelnosti institutu rozhodnutí o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (dříve § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců) lze také odkázat na rozsudek NSS ze dne 16.5.2017 č.j. 6 Azs 11/2017-25, v němž je uvedeno: *„Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 3*

písm. c) zákona o pobytu cizinců není spojeno s bezprostředním výkonem tohoto rozhodnutí, což je dalším znakem odlišujícím jej od rozhodnutí o správním vyhoštění. Za účelem výkonu povinnosti opustit území také nelze cizince zajistit dle zákona o pobytu cizinců. Z důvodové zprávy k novele zákona o pobytu cizinců č. 314/2015 Sb., kterou bylo uvedené ustanovení do zákona zakotveno, lze vyčíst úmysl zákonodárce stanovit povinnost opustit území v souladu s návratovou směrnicí i těm cizincům, kteří chtějí dobrovolně vycestovat a nejsou shledány důvody pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Návratová směrnice totiž obecně ukládá povinnost rozhodnout o opuštění území v případech všech cizinců, kteří se neoprávněně nacházejí na území, kromě výjimek stanovených směrnicí.“

25. Vzhledem ke všemu shora uvedenému i ke zcela minimálnímu zásahu rozhodnutí o povinnosti opustit území žalobcem I. do práv žalobců a jejich soukromého a rodinného života, jakož i jejich vazeb, soud uzavřel, že žalobou napadené rozhodnutí není nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž ani nedošlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobců a považuje proto tuto žalobní námitku za nedůvodnou.
26. Cizinci, kteří chtějí pobývat na území ČR, jsou povinni dodržovat povinnosti vyplývající ze zákona o pobytu cizinců a pokud tomu tak není, pak se vystavují riziku uložení správního vyhoštění či povinnosti opustit území ČR. Záleží proto na každém cizinci, aby si zabezpečil splnění podmínek k legálnímu pobytu na území ČR. V opačném případě, kdy cizinec nedodržuje své povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců a dopustí se protiprávního jednání, musí být srozuměn s tím, že mu může být uloženo správní vyhoštění, popř. uložena povinnost vycestovat z území bez stanovení zákazu pobytu. V této věci soud konstatuje, že celou situaci si způsobil jedině a pouze žalobce páčáním závažné trestné činnosti, za kterou byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 9 let, tudíž následky toho musí nyní samozřejmě nést s celou rodinou; na své dcery a družku měl myslet předtím, než trestnou činnost začal páchat. V této projednávané věci nezletilá žalobkyně nemá povinnost území ČR opustit, tu má toliko žalobce.
27. Závěrem zdejší soud konstatuje, že se s hodnocením správních orgánů plně ztotožňuje a podotýká, že rozhodnutím o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců žalobci I. nebyl stanoven zákaz vstupu na území členských států EU, nýbrž toliko povinnost vycestovat. Žalobci I. tudíž nic nebrání v tom, aby usiloval o získání legálního pobytového oprávnění na území ČR. Soud ze všech uvedených důvodů uzavřel, že s ohledem na porušování právních předpisů ze strany žalobce, jakož i na to, že mu nebyl uložen zákaz vstupu na území EU, žalobou napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce dle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod či čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zvláště pak, když správní orgány zvolily velmi mírné opatření, a to toliko rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí pak z uvedených důvodů soud nepovažuje za nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Zájem nad dodržováním právních předpisů ČR tak v daném případě převáží nad právem na zachování soukromého a rodinného života žalobce I. Z toho důvodu má soud za to, že tato námitka je rovněž nedůvodná.
28. Vzhledem ke všem zjištěným rozhodným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.r.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádnou z žalobních námitek soud neshledal důvodnou.

29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 23. března 2023

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně